

Juny darrers. Lo que en la Assamblea va passar ens demostrà que'ns havíem equivocat al forjar-nos esperances de conciliació i de concòrdia. Allí no s'ens hi rebia amb els braços oberts, com a germans que's retroben després d'una dolorosa absència. S'ens discutí el dret d'asseure-ns a la taula pairal. An l'Assamblea aquella va demostrar-se que nosaltres, en la U. F. N. R. no hi podem tornar...

Aixís, doncs, aquell cambi de criteri en quan a la coalició electoral que hem observat en els directors de la U. F. N. R. i que a primera vista semblava podia ser motiu per el nostre reingrés en aquell partit; no ho és, ni ho pot ser, puix resulta que encare están sense pellar les ferides que reberem quan ens separarem pel Novembre de l'any passat; ademés de que es evident—coïn ho proven fets rescents—que dins de la U. F. s'hi haurán de lliurar encare noves i fermes—i al nostre entendre, estérils—batalles, per a seguir, no ja consolidar, aquesta venturosa aliança que nosaltres voldríem ja fos intangible... I, lo que es més dolorós: potser no totes les energies que en les aludides batalles s'esmercin, vagin encaminades a trencar o a sostenir la aliança dels republicans, puix molt ens temém que les ansies i els anhels de conquerir determinades influéncies i fins definitives hegemonies dins del partit, sigui lo que mogui en llur actuació a alguns que avui figuren a primera fila de la U. F. N. R. pel fet d'estar-se a casa aquells que tenen el deber de dirigir-la.

Si creiem impossible sumar-nos novament als que foren els nostres correligionaris, creiem no obstant que seria infecond i pertorbador el crear un grupu—que resultaria un «grupet» més—i que necessàriament tindria de portar una vida raquítica, per al fi morir d'inacció, víctima d'impotencia. I si aixó no volém anar-hi, menys volém anar al quietisme de casa, quan creiem que el nostre dever ens crida a la lluita; i a la brega ardent i perseverant. Es, doncs, a una gran organització republicana on devém portar els nostres esforços i les nostres ganes de batallar per la República, si es que no volém ésser un destorb, o be passar pel mon de la nostra política sense deixar-hi rastre.

Induatablement, es avui la radical, que vos dirigiu, la única força republicana seriosament organitzada a Catalunya. A ella, doncs, devém sumar-nos. Pero aixó nosaltres, homes de llealtat i d'ideals no ho podem fer, sense una garantia de que lo que ha estat i será vértebra de la nostra actuació, substancia de la nostra ànima, no sols es respectará, sino que fins será vist amb amor, com a cosa propia, per vos i els vostres.

Es Catalunya, juntament amb la República l'amor dels nostres amors. Per Catalunya la nostra acció, la nostra sang, com la donaríem per la causa republicana. I al parlar-vos de Catalunya, no us volém pas parlar de quimeres, de quelcom impalpable com un fantasma; no. Nostra Catalunya es aquesta raça nostra, diferent de les demés que poblen l'Iberia i per la qual volém un govern propi, regit pels seus fills; amb Corts que puguin estatuir son Dret i resoldre tot lo que fassi referencia a sa organització interna; amb sa llengua propia com a oficial, amb tots aquells elements en fi, que siguin necessaris a la seva existencia amplament autònoma dins d'Espanya, tal com el gran Pí i Margall va idear-la. I aquesta Catalunya, adorada i volguda, lligada federativament amb les demés nacionalitats ibèriques, que aixís, totes amb vida propia, podran contribuir a la regeneració de l'Estat que avui no es més que una càrrega pels espanyols i una resclosa per les ansies nacionals, quan hauria d'ésser la vestimenta

rica i pomposa de l'ànima colectiva d'Iberia.

Si dins del partit Radical podem, senyor Lerroux, sustentat i defençar aquets ideals nacionalistes i quan aném en romiatge per terres catalanes, espanyoles, a predicar els nostres ideals podem també dir ben alt que nostre amor a la República no ofega nostre amor a Catalunya i a ses reivindicacions i si podem, en fi, considerar als que acaten vostra quefatura com a germans de Catalunya, ja que ho som en República; nosaltres ingressarem en el Partit Radical, acatant ses organitzacions i aportant a ell tot nostre entusiasme, tota nostra fe, tota nostra joventut, que se sent cada dia més forta i animosa per a seguir batallant per la causa de la República i per la terra catalana.

Barcelona 18 de Juliol de 1914.—E. Feliu Brú, Ramón Saborit, Pere Viladoms, Joan Cáliz, J. M.ª Bosch, Xavier Gambús, Antón Pujadas, Juli Martí, Frederic Bonet, Sebastià Reig, Francisco Colom, Antoni S. Santacana.

Flestomies

Per via de introit.

In nomine Patri ✕ et Filio ✕ et Spiritu Sancto ✕... açí comença aquest Breviari, dit de les «Flestomies», que dictará Mossén Doba, cada dissapte, mestres li placia a micer Lector.

I si'm diéu, si interroguéu quina mena de cosa serán aquestes «Flestomies» sabbatines, en veritat us respondré que ni jo mateix ne tinc concepte exacte.

Desde aquí farém comentaris plens d'actualitat o completament extemporanis; dirém mal de la gent o en farém l'elogi segons s'escaigui; escriurém en ratlles llargues o en ratlles apamades; dirém coses trascendentals o coses soporífiques; omplenarém paper per compromís o retirindré la vena, segons la vena i segons l'espai; enaltirém les virtuts dels enemics i fructejarém els vicis dels confreres o farém tot lo contrari; tant s'ens en donará de alabar els dies de peix com de riure-ns i trovar ridicols els banquetes de promiscuació; serém capassos de parlar del temps i de disertar sobre curses de braus; posarém a la vindicta pública els abusos de la dispesera i negarém que hi hagin regidors que roben... Farém... farém... lo que veurém quan hi serém.

—Pero,—dirás tú, decepcionat lector,—¿per qué aquest estrepitos epítet de «Flestomies»? ¿A qué aquesta inadecuada rotulació?

I jo t' diré:

Tú esperaves, sota la meva capsalera, paraules d'ultratge a la Divinitat, a la religió, ultratges en general, sí?

Doncs, no.

A voltes no farém res més que simples definicions casolanes.

I—per exemple—començarém amb una que's la següent:

«Flestomies», no son res de lo que tú creus, lector caríssim.

«Flestomies» son unes dites que no tenen... que no tenen absolutament res de particular.

Mossén Doba

Noles musicals

Per a començar.

En aquesta fulla que avui oferim al nostre poble amb pressentiments de éxit, de veure duts a bon terme els sans propòsits, trobarás, amic llegidor, aquesta secció i sempre sota del mateix titol, on podrás veure i fer-te càrrec de l'importancia del moviment musical encare que casi sempre pel limitat espai de que disposém, tinguém d'ésser breus.

Veurás com hi tenen cabuda totes les tendéncies i orientacions; i com s'hi tracten tota mena d'assumptes que directa o indirectament se refereixin a les qüestions musicals, pero mai hi veurás escrites aquella mena de paraules que passen a ser insidia i d'aquesta a intriga, per a descendir després al fons de les baixes i males passions. Tindrà en tots els cassos la nostra opinió, ben independenta i plenament deslligada de tot compromís, per un costat les naturals exigéncies de l'art musical, i per altre la bona voluntat i entusiasme, essent sempre no obstant, inexorables en exigir el degut respecte en l'interpretació de les obres i particularment de la dels nostres musics, bens segurs de que aixís contribuirém al engrandiment i dignificació de la riquesa espiritual de Catalunya. I tant de bó que, poguéu ajudar a que sorgeixi una obra amb resplandors d'eternitat!

Anirém també, contra un Hauslick o un Fechner que's burlen, com d'una bogeria del significat propi dels sons; contra els excéptics, com Beauquier, per als quals una simfonia de Beethoven no es més que un arabesc de notes i contra els sensills que no entenen a Wagner i deliren pels «tours de force» insignificants i acrobatics d'una «virtuosa».

Avui, doncs, permetem amic lleidor, que acabi oferint les salutacions acostumades de reconeixement als demés companys de premsa musical i teatrals que venim obligats a correspondre, aixó vol dir que volém viure-hi amb perfecta armonia i que la cordialitat de les relacions no serán trencades mai per nosaltres.

I are no més cal desitjar que aquestes notes sonin ben vibrantes, imposant-nos devoció per a l'art veritable i que connguin els nostres esperits amb frisances de victoria de veure duts a bon fi nostres desiguis.

Lluís Sisquella

Propòsits del Liceu.

L'empresa del «Gran Teatre del Liceu» te escripturades per a la vinenta temporada de primavera a les soprans: María Barrientos, Dolors Frau, E. Raccanelli, F. Campiña, i la contral Tepsilla Borelli. Als tenors Josep Taccani, Scilio Calleja; als baritons Titta-Ruffo, Vigliane Borghese, Francisco Cicada, Matías Morro i al baix Vicens Bettoni.

S'inaugurarà la temporada amb la delicada ópera de Delibes, «Lakmé» que anys ha no ha estat representada, i que interpretarán la nostra eminent Barrientos, en Taccani i en Bettoni. S'ens assegura que s'estrenarán la «Lo reley» de Catalain i la «Fanciulla del West» d'en Puccini, essent creades per la Raccanelli. Titta-Ruffo cantarà «Amlet» i «Mephisto», aquesta última per primera vegada a Barcelona. Ademés s'afirma que l'Empresa te'l desitj d'oferir definitivament al públic la «Clestina» del venerable Pedrell.

Que's converteixin aquests propòsits en rea-